

דף קג.

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ג

עיינ לעיל דף קב: עין משפט ה

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ט

**הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי מִנְחַת שְׁעוּרִים * אוּ מִנְחַת חֲצִי עֶשְׂרוֹן
אוּ מִנְחַת בָּלֵא שְׁמֶן וּלְבוֹנָה הָרִי זֶה פְּטוֹר. שְׁלֵא הִתְנַדַּב**

פ. כסף משנה: האומר הרי עלי מנחת שעורים וכו'. בפרק המנחות (דף ק"ג) האומר הרי עלי מנחה מן השעורים יביא מן החטים קמח יביא סלת בלא שמן ולבונה יביא שמן ולבונה חצי עשרון יביא עשרון שלם עשרון ומחצה יביא שנים רבי שמעון פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבים ובגמרא שם ורפ"ב דנזיר (דף ט'): אמאי נדר ופתחו עמו הוא אמר חזקיה הא מני ב"ש היא דאמרי תפוס לשון ראשון וכו' ר' יוחנן אמר אפילו תימא ב"ה באומר אילו הייתי יודע שאין נודרין כך לא הייתי נודר כך אלא כך אמר חזקיה ל"ש אלא דאמר מנחה מן השעורים אבל אמר מנחה מן העדשים לא מכדי חזקיה כמאן מוקי לשמעתיא כב"ש וב"ש משום תפוס לשון ראשון הוא מה לי מן השעורים מה לי מן העדשים הדר ביה כו' ורבי יוחנן אמר אפילו מן העדשים מכדי ר' יוחנן כמאן אמרה לשמעתיא כב"ה וב"ה משום דטעי הוא בשעורים טעי בעדשים לא טעי לדבריו דחזקיה קאמר ליה ומשמע דנקטינן כו' יוחנן דהא חזקיה הדר ביה. ובתר הכי אמרינן אמר זעירי לא שנו אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה לא. ומדברי רבינו משמע שהוא מפרש דאר' יוחנן דאמר אפי' תימא ב"ה היא קאי וה"ק לא שנו דבאומר אילו הייתי יודע שאין נודרין כך אלא כך יביא אלא דאמר מנחה מוכרת אבל לא אמר מנחה מוכרת אלא מנחת סמוך שאמר מנחת שעורים או מנחת חצי עשרון לאו כלום הוא. והשתא לפי זה באומר מנחת סמוך לית דין ולית דיין דלא אמר כלום ומתניתין באומר מנחה מוכרת ובהא קתני מתניתין דיביא וכששאלו אותו ואמר אילו הייתי יודע שאין נודרים כך לא הייתי נודר פטור וכדאוקי ר' יוחנן מתני' ולפי"ז מ"ש רבינו או מנחה בלא שמן ולבונה ט"ס הוא וצריך להגיה ולכתוב מנחת בתי"ו. ומ"ש רבינו באומר מנחה מן העדשים שואלין אותו וכו' אע"ג דבגמרא אמרינן דלרבי יוחנן אליבא דב"ה בשעורים טעי בעדשים לא טעי משמע לרבינו דהיינו מקמי דידעינן לדזעירי אבל בתר דידעינן לדזעירי דמפליג בין מנחה למנחת כיון דמנחה מוכרת באפי נפשיה הוא כך לי מנחה מן העדשים כמו מנחה מן השעורים. ויש לתמוה על רבינו למה לא חילק בקמח בין אומר מנחת לאומר מנחה כמו שחילק באחרים השנויים עמו במשנה ודוחק לומר דרבינו תנא ושייר קמח לבד:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

דָּבָר שֶׁכְּמוֹהוּ מִקְרִיבִין. אָמַר הָרִי עָלַי מִנְחָה מִן הַשְּׁעוּרִים אוֹ מִן הָעֲדָשִׁים אוֹ מִנְחָה בְּלֹא שֶׁמֶן וּלְבוּנָה אוֹ מִנְחָה חֲצִי עֶשְׂרוֹן. שׁוֹאֲלִין אוֹתוֹ אִם אָמַר לֹא נִדְרָתִי אֶלָּא עַל דַּעַת שֶׁמֶתָר לְהִקְרִיב כָּזֶה וְאֵלּוֹ יִדְעָתִי שֶׁאֵין מִקְרִיבִין אֶלָּא עֶשְׂרוֹן שְׁלֵם סֵלֶת בְּשֶׁמֶן וּלְבוּנָה לֹא הֵייתִי נוֹדֵר הָרִי זֶה פְּטוּר. וְאִם אָמַר אֵלּוֹ הֵייתִי יוֹדֵעַ הֵייתִי נוֹדֵר כְּדָרְךָ שֶׁמִּקְרִיבִין הָרִי זֶה חַיֵּב לְהִקְרִיב כְּדָרְךָ שֶׁמִּקְרִיבִין:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' נזירות פ"א ה"י

אָבֵל הָאוֹמֵר הֵרִינִי נֹזֵר מִן הַגְּרוּגְרוֹת * אוֹ מִן הַדְּבִלָּה וְכִיּוֹצֵא בָהֶן הָרִי זֶה אָסוּר בָּהֶן וְאֵינּוּ נֹזֵר:

עין משפט ד.ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ט

עיין לעיל עין משפט ב

צ. כסף משנה: ומ"ש אבל האומר הריני נזיר מן הגרוגרות וכו'. משנה רפ"ב (דף ט') הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה ב"ש אומרים נזיר וב"ה אומרים אינו נזיר ובגמ' (שם ע"ב) מתניתין דלא כי האי תנא דתניא ר' נתן אומר ב"ש אומרים נדור ונזיר וב"ה אומרים נדור ואין נזיר ומאחר דסתם מתני' דלא כר' נתן הו"ל לרבינו לפסוק כסתם מתני' וכב"ה דאינו לא נדור ולא נזיר וכבר השיגו הראב"ד וכתב זה אינו מחזור דסתם מתניתין דלא כר' נתן דקאמר לב"ה נדור ואינו נזיר עכ"ל. וצ"ל שרבינו היה גורס מתניתין כר' נתן ויש טעם לגירסא זו דהא במתני' ליכא גילויא דלא ליהוי נדור אדרבה איכא למידק דהוי נדור דאל"כ ה"ל וב"ה אומרים לא אמר כלום ומדקתני וב"ה אומרים אינו נזיר משמע נזיר הוא דלא הוי הא נדור הוי:

דף קג:

עין משפט א.ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"י

**נדר עֶשְׂרוֹן וּמִחָצָה וְאָמַר אֱלוֹהֵי יוֹדַע הָיִיתִי נוֹדֵר
כְּדֶרֶךְ הַמִּתְנַדְּבִין הָרִי זֶה מְבִיא שְׁנַיִם. אָמַר הָרִי עָלַי קָמַח**

ק. כסף משנה: ומ"ש נדר עשרון ומחצה וכו'. נראה דבאומר עשרון ומחצה מיירי דאמר בסמוך אמר הרי עלי מנחה קאי אבל אם לא אמר מנחה אלא אמר הרי עלי עשרון ומחצה או שאמר הרי עלי מנחת עשרון ומחצה אינו מביא אלא עשרון אחד. ומ"ש רבינו אמר הרי עלי קמח וכו' ולא הזכיר שם מנחה ה"ז פטור וכו' מכלל דברי זעירי הוא נלמד דכל שלא אמר מנחה מוכרת בין שאמר מנחת סמוך בין שלא הזכיר שם מנחה פטור: ודע דבגמרא מתיב אהא דזעירי מדתנן במתני' קמח יביא סלת בלא שמן ולבונה יביא עמה שמן ולבונה חצי עשרון יביא עשרון שלם ולא תני בהו מנחה ואוקי לכולה בדאמר מנחה והדר מתיב אי הכי אימא סיפא עשרון ומחצה יביא שנים כיון דאמר מנחה איחייב ליה בעשרון כי אמר חצי עשרון לאו כלום קאמר לא צריכא דאמר הרי עלי מנחה חצי עשרון ועשרון דכיון דאמר מנחה איחייב ליה בעשרון ולא כלום קאמר כי הדר אמר עשרון מיייתי עשרון אחרנא ויש לתמוה על רבינו למה לא חילק בין אומר הרי עלי מנחת עשרון וחצי עשרון לאומר הרי עלי מנחת חצי עשרון ועשרון כמו שחילקו בגמ'. וי"ל דמשמע דגמ' הכי מיפרשא א"ה אימא סיפא וכו' כיון שאמר מנחה איחייב ליה בעשרון וכי אמר עשרון לאו מוסיף אעשרון קמא אלא הוי כאומר הרי עלי מנחה של עשרון מדלא אמר הרי עלי מנחה ועשרון ולפי האמת האי לאו תיובתא הוא דאיכא למימר כיון דסתם מנחה עשרון לא היה לו לומר עשרון ומדאמר עשרון הוי כאומר ועשרון והילכך אם אמר אם הייתי יודע הייתי אומר ועשרון או שתי מנחות או שני עשרונים כדרך המתנדבים מביא שנים אלא שרצה להשיב לו כפי דרכו דלא משמע ליה דועשרון קאמר וחילק לו בין אומר חצי עשרון ועשרון לאומר עשרון ומחצה וכיון דלפום קושטא לא צריכנן לפלוגי בהכי מש"ה לא מפליג רבינו: והרב ראב"ד כתב על דברי רבינו האומר הרי עלי מנחת שעורים וכו' עד פטור שלא התנדב. א"א אין לסמוך על הכללות האלו שאם בדקו וכו'. הדבר מבואר שהראב"ד סובר דליתא לדזעירי מפני שהוא מפרש דזעירי אליבא דחזקיה דאוקי מתני' כב"ש אמרה וכן פירש"י וכבר כתבתי שרבינו מפרשה דלר"י אליבא דב"ה אמרה משום דדוחק לומר דאיכפיל זעירי ואמוראי דשקלי וטרו אליביה לאשמועינן אליבא דב"ש ועוד דכיון דחזקיה דאוקי מתני' כב"ש הדר ביה היכי אפשר למימר דאתא זעירי למימר מלתא אליביה. ומ"ש עוד הראב"ד לר"מ דאמר תפוס לשון ראשון נראה שכוונתו לומר טעם אחר לדחויי לדזעירי מהלכתא משום דבגמ' מתיב אהא דזעירי א"ה ר"ש פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבים אמר רבא ר"ש בשיטת ר' יוסי אמרה דאמר בגמ' דבריו אדם מיתפיס משמע דת"ק כר"מ וכיון דק"ל דר"מ ור"י הלכה כר"י ממילא אזדא ליה מילתא דת"ק מהלכתא לזעירי ולע"ד

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

או הרי עלי חצי עשרון ולא הזכיר שם מנחה הרי זה
 פטור כמי שלא נדר מעולם. וכן האומר הרי עלי תודה
 בלא לחם וזבח בלא נסכים הרי זה פטור. ואם אמר אלו
 הייתי יודע שאין מקריבין כף הייתי נודר כדרך הנודרין
 הרי זה חיב להקריב כדרך המקריבין:

נראה שאין זה הכרח דאיכא למימר דת"ק לזעירי אף לר' יוסי אמרה דס"ל לזעירי דאין זה ענין לפלוגתא דר"מ ור"י וקל להבין. ומ"ש עוד וכן מ"ש בסוף שאם אמר הרי עלי קמח או הרי עלי עשרון הרי הוא כמי שלא נדר מעולם אינו כלום שהכל תלוי בבדיקה כמ"ש, ספר מוטעה נודמן להראב"ד בדברי רבינו והנוסחא הנכונה או הרי עלי חצי עשרון וכבר ביארתי דבריו: מצאתי כתוב בשם הר"י בנכונות ז"ל הרי עלי מנחת שעורים וכו'. כשאמר הרי עלי מנחה מן השעורים או מנחה בלא שמן ולבונה מנחה בה"א ושאלו אותו ואמר אילו הייתי יודע הייתי נודר כדרך המתנדבים ה"ז חיב להקריב כדרך שמקריבים ואע"ג דבשעה שנדר אין בנדרו ממש דהוי נדר ופתחו עמו דכשאמר מן השעורים הותר הנדר שנדר הרי עלי מנחה כשאמר אח"כ הייתי נודר כדרך שמקריבין ביטל הפתח של נדר והוה ליה כאילו לא אמר בשעת הנדר אלא הרי עלי מנחה לבד אבל כשאמר מנחת שעורים בתי"ו אע"פ שיאמר אח"כ אילו הייתי יודע הייתי נודר כדרך שמקריבים א"א להבדיל פתח הנדר מן הנדר ולומר הרי הוא כאילו אמר מנחת בתי"ו ומנחת בתי"ו אין ממש בדבריו ואין צ"ל כשאמר הרי עלי מנחה מן השעורים ואמר אח"כ אילו הייתי יודע שמבדילין ואומרים הרי עלי דיבור בפני עצמו ומן השעורים הוה ליה כמאן דליתיה שאפשר שטעה וחשב שיכול להביא מן השעורים כיון שמצינו מנחת סוטה מן השעורים אלא אפילו אמר מן העדשים שאין יחיד ולא ציבור מקריבים עדשים אפילו הכי חיב כנ"ל לפרש דבריו, וצריך לעיין בגמ' ובזה נסתלקה קושיית הראב"ד בהשגות עכ"ל: וכן האומר הרי עלי תודה בלא לחם וזבח בלא נסכים. כך היא הגירסא הנכונה וכך היא שנויה בברייתא פרק התודה (דף פ"א:): ודע דבההיא ברייתא מסיים בה כופין אותו ומביא תודה ולחמה זבח ונסכים ובגמ' אמאי נדר ופתחו עמו הוא אמר חזקיה הא מני בית שמאי היא דאמרי תפוס לשון ראשון וכו' רבי יוחנן אמר אפי' תימא ב"ה באומר אילו הייתי יודע שאין נודרים כך (אלא כך) לא הייתי נודר כך אלא כך ומאי כופין דקא בעי הדר ביה וכבר נתבאר בסמוך דנקטינן כר' יוחנן. ויש לדקדק על דברי רבינו שכתב כאן ה"ז פטור ולא כתב שואלין אותו וכו' כמו שכתב לעיל ואין לומר שמפני שכאן אמר בפירוש בלא לחם ובלא נסכים לעולם הוא פטור עד שיאמר אילו הייתי יודע שאין מקריבים כך הייתי נודר כדרך הנודרים דלעיל נמי אמר בפירוש בלא שמן ולבונה ואפילו הכי כתב ששואלין אותו לכך נראה דהה"נ דבאה נמי שואלין אותו כדלעיל ולא חש להאריך דיגיד עליו רעו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.ד.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ו

אין היחיד מביא מנחה בכלי אחד יותר מששים
 עֶשְׂרוֹן. וְאִם נָדַר יוֹתֵר מִשְׁשִׁים מְבִיא שְׁשִׁים בְּכֹלֵי אֶחָד
 וְהִשָּׂאָר בְּכֹלֵי שְׁנֵי. שְׂאִין יְכוּלִין לְהַבְלִיל כְּאֶחָד אֲלֵא
 שְׁשִׁים אָבֵל יִתֵּר עַל שְׁשִׁים אֵין נְבֻלָּלִין. אִף עַל פִּי שְׂאִין
 הַבְּלִילָה מְעַכְּבֶתת כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ אָמְרוּ חֲכָמִים כָּל הָרְאוּי
 לְבִילָה אֵין הַבְּלִילָה מְעַכְּבֶתת בּוֹ וְכֹל שְׂאִינוֹ רְאוּי לְבִילָה
 הַבְּלִילָה מְעַכְּבֶתת בּוֹ:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ז

אָמַר הָרִי עָלַי מֵאָה וְעֶשְׂרִים וְאֶחָד עֶשְׂרוֹן שׁ מְבִיא מֵאָה
 וְעֶשְׂרִים בְּשְׁנֵי כְּלִים שְׁשִׁים בְּכֹל כְּלֵי וּמְבִיא עֶשְׂרוֹן אֶחָד

ר. כסף משנה: אין היחיד מביא מנחה בכלי אחד יותר מס' עשרון וכו'. משנה בפ' המנחות (דף ק"ג:) וכתב הר"י קורקוס ז"ל שדקדק רבינו לכתוב אין היחיד מביא לרמוז מה שאמרו שם שהציבור מביא ב"ט ראשון של חג שחל להיות בשבת ס"א עשרון. ומ"ש ואמרו חכמים כל הראוי לבילה אין הבילה מעכבת בו וכו'. מימרא דרבי זירא שם (דף י"ח:) ובר"פ הקומץ רבה:

ש. כסף משנה: ומ"ש אמר הרי עלי קכ"א עשרון וכו'. פשוט הוא: אמר הרי עלי עשרון וכו'. משנה בפ"ב דמנחות (דף ק"ד:). ומ"ש פירש נדרו ושכח וכו'. שם במשנה ופירש"י יביא ס' עשרונים דבטפי מהכי ליכא לספוקי (דאין מנחה יתירה על ס' עשרונים) דאי בציר מהכי נדר לא איכפת לן דמתנה ואומר כמה שפירשתי יהיו לנדרי והשאר יהא נדבה עכ"ל. וכתב רבינו בכלי אחד כן פירש"י ומוכרח הוא. ומ"ש שכח כמה עשרון פירש ובאי זה מין קבעו הרי זה מביא ששים עשרון מכל מין ומין מחמשתן. שם במשנה פירשתי מנחה של עשרונים ואיני יודע מה פירשתי יביא ס' עשרון רבי אומר יביא מנחות של עשרונות מאחד עד ששים ומשמע דהלכה כת"ק. ולפי זה צריך לדחוק ולומר שמפרש רבינו דה"פ מביא ס' עשרון מכל מין מחמשתן ונמצא מביא שלש מאות עשרון וטעמא

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

בְּכָלִי הַשְּׁלִישִׁי. אָמַר הָרִי עָלַי עֲשָׂרוֹן יָבִיא עֲשָׂרוֹן אֶחָד.
הָרִי עָלַי עֲשָׂרוֹנוֹת יָבִיא שְׁנַיִם. פָּרַשׁ נִדְרוֹ וְשָׁכַח כַּמָּה
עֲשָׂרוֹן פָּרַשׁ יָבִיא שְׁשִׁים עֲשָׂרוֹן בְּכָלִי אֶחָד. שָׁכַח כַּמָּה
עֲשָׂרוֹן פָּרַשׁ וּבָאִי זֶה מִיֵּן קָבְעוּ. הָרִי זֶה מִבֵּיא שְׁשִׁים
עֲשָׂרוֹן מְכָל מִיֵּן וּמִיֵּן מִחֲמַשְׁתָּן:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"י הי"ד

בְּיוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן ^ח שֶׁל חַג שֶׁחַל לְהִיּוֹת בְּשַׁבַּת הָיָה שָׁם
מְנַחַת נְסָכִים שֶׁל מוֹסָפִין וְשֶׁל תְּמִידִין שְׁשִׁים וְאַחַד
עֲשָׂרוֹן וְלֹא הָיוּ מְעַרְבִין אוֹתוֹ:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מקוואות פ"ד ה"א

דִּין תּוֹרָה שֶׁכָּל מַיִם מְכַנְסִין טוֹבְלִין בָּהֶן שֶׁנֶּאֱמַר 'מְקוּוֹה
מַיִם' מְכָל מְקוֹם. וְהוּא שֶׁיְהִיָּה בָּהֶן כְּדִי לְהַעֲלוֹת בָּהֶן
כְּדִי טְבִילָה לְכָל גּוֹף הָאָדָם בְּבַת אַחַת. שֶׁעָרוּ חֻכְמַיִם
אִמָּה עַל אִמָּה בְרוּם שֶׁלֹּשׁ אַמּוֹת. וְשֶׁעוֹר זֶה הוּא מְחֻזָּק
אֲרַבְעִים סָאָה מַיִם בֵּין שְׁאוּבִין בֵּין שְׁאִינָן שְׁאוּבִין:

שו"ע יו"ד סימן ר"א סעיף א

א. אין האשה עולה מטומאתה ברחיצה במרחץ או באמבטיה ^א ואפי'

משום דכיון שאינו יודע מאיזו מנחה נדר וכמה עשרונות נדר הא איכא לספוקי שמא ס'
עשרון נדר ואיכא לספוקי בכל מנחה מחמשת המנחות:

ת. כסף משנה: ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת היה שם מנחת נסכים וכו'.
משנה בפ' המנחות והנסכים (דף ק"ג:). ומ"ש ולא היו מערבים אותם. שם במשנה:

א. לשון הרמב"ם בפ"א מהלכות א"ב.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עלו עליה כל מימות שבעולם חייבים עליה כרת עד שתטבול כל גופה בבת אחת במי מקוה או מעיין שיש בהם ארבעים סאה ^ב.

א. ב. שיעור ארבעים סאה הוא אמה על אמה בגובה שלש אמות במרוכב ובאמה בת ששה טפחים וחצי אצבע ^ג.

א. ג. אם המקוה רחב יותר ואינו גבוה כ"כ כשר ^ד אם יכולה להתכסות כל גופה בהן בבת אחת, וצריך שיעלה בחשבון ארבעים וארבע אלף וקי"ח אצבעות בגודל ועוד חצי אצבע.

א. ד. צריך שיהיה החריץ שבו המים גדול יותר משיעור ארבעים סאה של המים כדי שכשתכנס הטובלת ויתרוממו המים ישארו שם ארבעים סאה ^ה.

עין משפט ז. הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ד ה"א

כִּמְהָ שֵׁעוֹר אֶכְלִין לְטִמְאָה. וְלְטִמְאָת עֶצְמָן כָּל שֶׁהָן אֶפְלוּ שְׁמֵשׁ אוֹ חֲרָדֵל מִתְטַמָּא שְׁנֶאמַר מִ'כָּל הָאֶכְל

ב. מברייתא בע"ז דף ע"ה ובסוף פ"ק דחגיגה. ומי מקוה היינו מי גשמים שנקוו לגומא אע"פ שאינן מים חיים דא"צ מים חיים אלא לזב אבל לא לנדה ולזבה. טור. אבל בארות שנובעים הם מעיין גמור לכל דבר. וכל זה באדם, שצריך ארבעים סאה גם במי מעיין. אבל בכלים במעיין, בכל שהוא לדברי הכל. טור.

ג. דבעינן אמה שוחקת והשוחקת יתירה על העצבה בחצי אצבע ממשנה פ"ט דכלים משנה י"ז, רשב"א.

ד. והיינו כשיש בין הכל מ' סאה. ועיין בסי' קצ"ח סעיף ל"ו, ל"ז. ולקמן בסימן זה בסעיף ו'. ש"ך ס"ק ד'-ה'.

ה. עיין בפ"ת ס"ק ג' מש"כ ממעיל צדקה.

ו. כסף משנה: כמה שיעור אוכלין לטומאה וכו'. בת"כ מכל האוכל מלמד שמטמא בכל שהוא יכול יטמא לאחרים בכל שהוא ת"ל אשר יאכל אוכל הנאכל והיינו כביצה. וכתבו רש"י בפרק כל שעה עלה ל"ג והתוספות חלקו עליו שם וכתבו שגם רש"י חזר בו בפרק אותו ואת בנו וגם שם בפרק כל שעה כתב בסוף דבריו ואני שמעתי דאף לקבל טומאה

אֲשֶׁר יֵאָכֵל, כֹּל שֶׁהוּא. וְאִין אֶכֶל טָמֵא מְטֵמֵא אֶכֶל אַחַר
אוּ מִשְׁקִין אוּ יָדַים עַד שִׁיְהִיָּה בּוֹ כְּבִיצָה בְּלֹא קְלִפְתָּהּ.
וְכֵן הָאוֹכֵל אֶכְלִין טָמְאִים אֵינוֹ נִפְסָל עַד שְׂיֵאָכֵל כְּבִיצָה
וּמִחֻצָּה וְזֶהוּ חֻצֵי פָּרֶס:

עין משפט זז. הרמב"ם הל' כלים פכ"ב ה"א

כִּמָּה שְׁעוֹר הַבְּגָד ז' לְהִתְטַמֵּא שְׁלֹשָׁה טְפָחִים עַל שְׁלֹשָׁה
טְפָחִים לְמִדְרָס. וְשֵׁשׁ אֶצְבָּעוֹת עַל שֵׁשׁ אֶצְבָּעוֹת
מְכוּוֹנוֹת עִם הַמָּלֵל לְטִמְאַת הַמַּת אוּ לְשֹׂאֵר טְמֵאוֹת. בְּמָה
דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּבִגְדֵי צֹמֵר וּפְשִׁתִּים. אֲבָל בְּגָדִים שֶׁל
שֹׂאֵר מִיָּנִין אֵין מְקַבְּלִין טְמֵאָה מְכָל הַטְּמֵאוֹת אֲלֵא אִם
כֵּן הָיָה בְּהֵן שְׁלֹשָׁה טְפָחִים עַל שְׁלֹשָׁה טְפָחִים אוּ יָתֵר.
שֶׁנֶּאֱמַר 'אוּ בְּגָד' מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁבֶּא הַכֶּתוּב
לְרַבּוֹת שְׁלֹשָׁה טְפָחִים עַל שְׁלֹשָׁה טְפָחִים כְּשֹׂאֵר בְּגָדִים
לְטִמְאַה. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּקַרְעִים מִן הַבְּגָדִים. אֲבָל

בעי כביצה מ"מ דעת רבינו הוא כפשטא דההיא דת"כ: ואין אוכל מטמא וכו'. בפרק יום
הכיפורים (דף פ') טומאת אוכלים בכביצה ומייתי לה מקרא ובפרק כיצד משתתפין עלה
פ"ג גבי טומאת אוכלים תניא רבי נתן ורבי דוסא אמרו כביצה שאמרו כמזה ובקליפתה
וחכמים אומרים כמזה בלא קליפתה וידוע דהלכה כחכמים: וכן האוכל אוכלים טמאים וכו'.
משנה פרק כיצד משתתפין (דף פ"ב פ"ג) וכו"י בן ברוקא שהזכירוהו שם בברייתא בלשון
חכמים אומרים:

ז. כסף משנה: כמה שיעור הבגד וכו'. פרק כ"ז. ומה שכתב מכוונות עם המלל. כך היא
הגירסא והיא בפרק כ"ח שלש על שלש שאמרו חוץ מן המלל דברי רבי שמעון וחכמים
אומרים שלש על שלש מכוונות ופירוש מלל דרך תופרי בגדים למלול מהבגד לכופלן מעט
סביב התפירה ואח"כ תופר: במה דברים אמורים בבגדי צמר ופשתים וכו'. שבת פרק שני (דף
כ"ו כ"ז): אבל האורג בגד וכו'. נראה שכתב כן מדתניא בפרק במה אשה עלה ס"ג ע"ב
אריג כל שהוא טמא. ומה שכתב חוץ מטומאת מדרס וכו'. פשוט הוא:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

הָאוֹרֵג בְּגֵד בְּפָנָי עֲצָמוּ כֹּל שֶׁהוּא הָרִי זֶה מְקַבֵּל שְׂאֵר
טְמָאוֹת חוּץ מִטְמֵאֵת מְדָרְס שְׂאִין מְקַבֵּל אוֹתָהּ אֶלָּא
הָרְאוּי לְמְדָרְס:

עין משפט ט. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ג הי"א

לֹא בָּלַל לֹא פָתַח ה' לֹא הִגִּישׁ לֹא מָשַׁח אֶת הָרְקִיקִין
כְּשֶׁרָה. לֹא נֶאֱמְרוּ כֹּל הַדְּבָרִים הָאֵלוֹ אֶלָּא לְמִצְוָה שְׂכָף
הִיא מִצְוֹתָהּ:

עין משפט י. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ז ה"ו
עיינ לעיל עין משפט ג.ד.

עין משפט כ. הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"א ה"ד

מִחַ הָרִי הוּא ט כְּבָשָׂר. וְדָם הַנְּבֻלָּה אֵינוֹ מְטַמֵּא כְּנֻבְלָה
אֶלָּא הָרִי הוּא כְּמִשְׁקִין טְמֵאִים שְׂאִינוֹ מְטַמֵּא לֹא אָדָם
וְלֹא כְּלִים מִן הַתּוֹרָה:

ה. כסף משנה: לא בלל לא פתח וכו'. משנה שם:

ט. כסף משנה: מוח הרי הוא וכו'. מתבאר בפרק העור והרוטב עלה קכ"ה: ודם הנבילה
אינו וכו'. בפרק בתרא דעדיות וכתב שם רבינו שכן הלכה ובפרק המנחות והנסכים
(דף ק"ג ע"ב) א"ר יהושע בן בתירא שכך עשו מעשה. ומ"ש אלא הרי הוא כמשקין טמאים
וכו'. כתב רבינו בעדיות בפ' הנזכר שכך נתבאר בירושלמי וכ"כ רש"י בפרק המוציא: